

גיליון א' (ט"ו) • תשרי ה'תש"ע = 770 בית משיח • לויבאוויטש שבלויבאוויטש • פנימי

**גיליון מיוחד להעצמת השייכות, הדבקות וההתמסרות
לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א**

דבר מלכות

ביסוים נדירים מכ"ק אדמו"ר שליט"א

[ש ה ר י]

...ותיכף ומיד זוכים

לקיום היעוד "כימי צאתך

מארץ מצרים אראנו

נפלאות" – בביאת משיח צדקנו, "מנחם שמו", כשמו של ה"צמח צדק"

– יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, דמכיון שיקויים היעוד "הקיצו

ורננו שוכני עפר", וה"צמח צדק" עמהם [ובפרט ש"מזלו גובר" ביום זה]

– אזי נעשה הענין ד"מנחם" – מלכא משיחא.

ובאופן ד"ארו עם ענני שמיא" באים לר"ה דשנת תשד"מ – בסדר

זה דוקא,

כבר נהי' "טומל": לאחר שנתקבל

פירוש הר"ת דשנת תשמ"ב ותשמ"ג – מה יהיה עם הר"ת דשנה זו

בקשר לר"ת ד"מנחם שמו", כשמו של הצ"צ [ומכיון שמדברים אודות

שלום ואחדות, צריכים להשתדל "ניט אויפרייצן די וועלט" באופן הידוע

כו'] – הנה כבר הפכו את סדר האותיות באופן האמור, תשד"מ, ד' לפני

מ', והפירוש בזה הוא],

ראשי תיבות: **תהי שנת דברי משיח** – לימוד תורתו של משיח מפיו

של משיח, במהרה בימינו ממש, ובשמחה וטוב לבב.

(ליל ערב ראש השנה תשמ"ג. בלתי מוגה)

א חסידישע דערהער

דברים שבלב תמים

אחי' התנוני'ס.

גוט שבת! גוט יום

טוב! לשנה טובה

תכתבו ותחתמו!

המבקש צדקה, כאשר בעל הבית נראה כשהוא באמצע להכות על ליבו

בשעת תחנון וכיו"ב, ולעני הוא אומר בזעף: "אל תפריע לי לעשות

תשובה!..."

מצחיק אולי, אבל יתכן שלא רחוק ממצבנו. אם אני, עלול ללמוד

שיחה שכזו העוסקת בדרגות של ביטול לקב"ה, ותוך כדי לימוד או מיד

לאחריו אני עלול להחליט בהתלבטויותי האישיות באופן המתחשק

ומשתלם לי, הרי ש"לא נגע ולא פגע". כי 'ביטול' זה לא מושג בחסידות.

ביטול זה לא סיסמא! ביטול זה חלק מהחיים. פשוט לשים את עצמי

קצת בצד, קצת יותר להכניס את הרבי לשיקולים שלי.

והשיחה הזו היא רק דוגמא. אנחנו נכנסים ברגעים אלו לראש השנה.

ההתרגשות גדולה. דחיפות, פסוקים, תקיעות וכל העניינים. אבל בואו

נראה מה כתוב בחסידות על ראש השנה. כל המאמרים על ראש השנה

מלאים במושג קבלת מלכותו ית'. ברבים מהמאמרים נוכל גם למצוא

משלים ארוכים על עם שמתבטל למלך ומוסר לו את כל נפשו. ביום הזה

אנו ממליכים את הקדוש ברוך הוא עלינו למלך. עוד 'מושג' מחסידות

לכאורה. אז זהו שלא! את הכל צריך לתרגם לעברית פשוטה, לעבודה

בפועל. כי אין השכלה לשם השכלה.

להמליך עלי מלך פירושו שאני פחות קיים. להמליך זה שהרבי יתפוס

יותר מקום בסדר עדיפויות שלי. כמו שאני משתחוה למלך, כורע בפניו

ברך, מתכופף, מבטא את אפסותי למולו.

וזה כל ראש השנה. וראה באחת ההערות בשיחה הנ"ל שמביא מאור

התורה אשר עניין השופר הוא שלוקחים קרן של בהמה דווקא, שאין

בה דעת, ותוקעים בקול פשוט (נטול כל יצירה מוסיקלית מיוחדת)

כדי לעורר בעצמנו את הביטול שלמעלה מטעם ודעת. ואיך אמר פעם

מישהו! אפשר לחיות חיים שלמים עם הערה אחת של הרבי.

בקיצור, ראש השנה זה היום שלנו להתבטל לרבי באמת, מכל הלב.

כולנו הרי רוצים את זה, רק לא תמיד יש את ההזדמנות לעשות 'סטופ'

ולהתחיל מחדש. עכשיו זו ההזדמנות.

בחסידות כתוב שהביטול מעורר אצל המלך את הרצון והתענוג

במלוכה והוא חפץ למלוך מחדש על העולמות. לזה הרי אנחנו מחכים,

שהמלך ירצה כבר למלוך עלינו בגלוי. לכן, כל הכרזות יחי שלנו חייבת

להיות מלווה בתנועה הנפשית של קבלת המלכות, אנחנו צריכים לזכור

שבכל הכרזה נוספת אנחנו מתחייבים לרבי עוד יותר ועוד יותר. בכל

הכרזה נהפכת מלכותו של הרבי לקרובה אלינו ועלינו, יותר ויותר.

"ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו כי מחכים אנחנו לך".

גליון זה יגיע מן הסתם לשולחנות 770 לקראת כניסת החג הקדוש

ואיתו עמו השנה החדשה, 'א שבת'דיקע יאר' כלשונו הק' של הרבי

שליט"א על שנה בעלת קביעות שכזו, כאשר ר"ה חל בשבת. עוד מיוחד

בה בשנה זו אשר היא שנת 770 כפי שבני ישראל קוראים לה,

ובפרט לאחרונה.

אשרינו שאנו זוכים לחוות רגעים גדולים אלו במקום זה, ב-770 עם

הרבי שליט"א יחד. ראש השנה עם הרבי. אשרינו שנבחרנו לכך.

זכיתי, ובחודש האחרון יצא לי ללמוד כמה פעמים את השיחה

המפורסמת מנצו"י מ"ט. כן, זו העוסקת בראש השנה שחל בשבת. אם

אומר שהיא שיחה נפלאה, רק אגביל אותה. כל מי שלמד יודע למה

כוונתי. פשוט שיחה אלוקית. רק הרבי שלנו יכול לומר כזאת שיחה.

שלוש דרגות בביטול, זו מעל זו: תקיעה בשופר בראש השנה שחל

בחול, אי תקיעה בראש השנה שחל בשבת, ותקיעה במקדש בראש

השנה שחל בשבת. פשוט ללקק את האצבעות.

וכעת, אשתף אתכם בהרהורי שחלפו במוחי בימים הסמוכים

ללימוד השיחה.

במשפט אחד: הרבי רוצה ביטול...

כן, לא נעים להגיד אבל זה מה שהרבי רוצה. זה מה שיוצא מכל

השיחה הנפלאה הזו. ואם נדבר 'דוגרי', הלוואי עלינו הדרגא הכי נמוכה

של הביטול... כן, לתקוע באופן שמבטא התבטלות, להמליך את המלך

עלינו, כניעה של מציאותינו אליו. הלוואי עלינו. מי שלמד את השיחה

מבין את הנקודה.

לפעמים אנו עלולים להתמוגג עד לשד עצמותינו מאיזה מאמר או

שיחה מבלי לשים לב אפילו שאת העיקר לא תפסנו, והוא: איך אני

יוצא מהשיחה הזו שייך לרבי יותר, בטל אליו יותר! לא שייך שהתוצאה

היחידה מלימוד שיחה תהיה הרגשת שובע וחיות הדעת מכך ששיחה

כזו נפלאה התווספה לי לידע הכללי. זה יהיה פשוט חטא ועוול כלפי

אומר השיחה וכלפי כל מטרת הבריאה.

לאחרונה שמעתי שיש איזה שהוא ציור או יותר נכון 'קריקטורה'

מזלמן קליינמן ובה רואים יהודי עומד בפתח ביתו ומולו עומד עני

מאצרות המלך

כתב-יד קודש מכ"ק אדמו"ר שליט"א

ראש השנה וראש בני ישראל

Handwritten text in Hebrew script, likely a letter or document, with some words circled and underlined.

Handwritten text in Hebrew script, continuing the document from the previous fragment.

בקשר עם ראש-השנה, הננו מביאים בזה שלושה צילומים מהקדמת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לקונטרס ראש-השנה ה'תשי"א בגוף כתב-יד-קודשו, אשר בהם מתבטא בדברים נפלאים אודות ענין התקשרות של כל אחד ואחת מיישראל לנשיא וראש הדור, בקשר עם העבודה דראש-השנה.

Handwritten text in Hebrew script, a third fragment of the document.

והנה מהענינים המסייעים בעבודה בכלל ובעבודת ההתקשרות ראש השנה עם שאר ימות השנה בפרט היא ההתקשרות עם ראש אלפי ישראל שנשמתו⁽³⁾ היא בחיי ראש ומוחין לגבי שאר הנשמות שבדורו, ממנו הוא יניקתם וחיות שלהם ועל ידו קשורות הן ומיוחדות במהותן הראשון ושרשם.

וכמו כן בכל אחד ואחת מאתנו ההתקשרות עם נשיא וראש דורנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ – וכבר ביאר אשר ההתקשרות היא ע"י לימוד תורתו והליכה בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו – היא היא אשר תסייע בעבודת ימי ראש השנה⁽⁴⁾ והתקשרותם עם שאר ימות השנה,

והיה הצנור דרך בו יומשכו הכתיבה וחתימה טובה, בטוב הנראה והנגלה, בגשמיות וברוחניות – בימי ראש השנה ואח"כ בכל השנה כולה.

מנחם מענדל בן חנה שניאורסאהן

יום ראשון דסליחות, השי"ת. ברוקלין נ"י.

(נדפס גם בשינויים קלים באג"ק ח"ג, ע' תסח-ט)

3) תניא פ"ב. וראה מש"כ בהקדמת קונטרס יב תמוז (קונטרס פ).
4) להעיר ממה שסיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ בליל ב' דר"ה ה'תשי"ד, אשר משנת תרנ"ד ואילך הי' הסדר אצל אביו להזכיר במשך המעלי"ע את הבעש"ט, הה"מ, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר ה"צמח צדק"י, אדמו"ר מהר"ש, ולפעמים גם את דודיו בני הצ"צ – הי' מספר מהם איזה ספור או דבר תורה בקיצור.
* הערת המערכת: הערה 4 אינה מופיעה בגוכתי"ק שלפנינו, והושלמה כאן ע"פ הנדפס באג"ק.

להלן פיענוח הכתי"ק:

ידוע המבואר בכ"מ בדא"ח⁴ הטעם שנקרא ראש השנה ולא תחלת השנה – כי יום זה לגבי שאר ימות השנה הוא כמו ראש לגבי גוף ואברים. כמו שהראש – חיות כל האברים כלול בו, וגם אח"כ, בגילוי, הרי מן הראש נמשך חיות לכל אבר בפרט², כך יום ראש השנה כולל בתוכו חיות כל ימי השנה, שכולם כלולים בו בהעלם, ואח"כ מתחלק בגילוי לימים פרטיים.

יש לומר שזהו אחד מטעמי האזהרה שהוזהרנו לייקר את הזמן בימי ראש השנה ביותר, כי השעות והרגעים בימים הללו כלליים הם, ונעלים על שאר ימות השנה, ולא רק בכמות כי אם גם באיכות וכדוגמת חומר המוח שבראש – לגבי חומר שאר אברי הגוף.

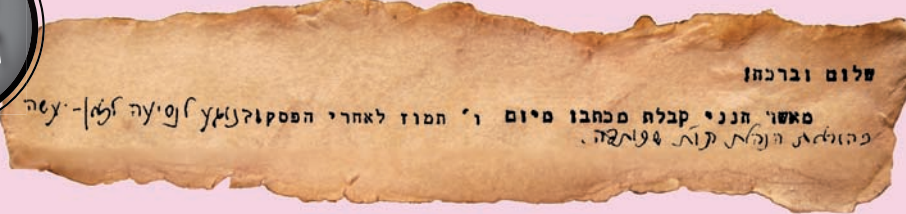
ומובן אשר כמו בראש ואברי הגוף, אימתי יהי האדם בריא – כאשר החיות שבראש יהי בשלימותו, וגם יומשך ממנו לכל אבר ואבר חיותו השייך אליו,

כך הוא עבודת ימי ראש השנה, אשר ימים אלו צריכים להיות מתאימים לענינם – ראש של כל השנה כולה. וגם שיהיו מקושרים עם שאר ימות השנה – להשפיע בהם חיות של קבלת עול מלכותו יתברך, לימוד התורה וקיום המצות.

1) ראה לקווי"ת ר"פ תבוא. עטרת ראש בתחלתו. מאמרי ר"ה דשנת תשי"א, תש"ב, ועוד.
2) עיין תניא פנ"א.

הנסיעה לכאן

מענה שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בגוכתי"ק, ע"ג מכתב לא' הת' מיום י"ב-י"ג תמוז תשכ"ח, בנוגע לנסיעה ל-770: "ובנוגע לנסיעה לכאן – יעשה כהוראת הנהלת תו"ת שכותבה".

יומן תשרי תשכ"א • ממכתבי הרה"ח ר' משה סלוניס ע"ה
ששלח למשפחתו • מתפרסם כאן לראשונה

יום שני ב' דסליחות

בבוקר הגיע האוירון מאנ"ש מאה"ק, ושלשה אוטובוסים של אנ"ש והתמימים נסעו לקבל את פניהם. יצאנו מ-770 ולפני שיצאנו הגיע אד"ש וראה אותנו. הפגישה בשדה התעופה היתה לבבית מאוד, רקדנו שם, וחזרנו יחד עם האורחים ל-770. לפני הצהריים הודיע הרב חדוקוב בשם כ"ק אד"ש שבערב יהיה מאמר לכבוד האורחים, השמחה הייתה גדולה ביותר, למנחה ראו האורחים לראשונה את כ"ק אד"ש. בשעה תשעה בערב התפללו מעריב, ובתשע וחצי ירד כ"ק אד"ש לביכניס, ציוה לנגן את הראסטאווה, ואמר מאמר ע"פ "לך אמר ליבי". למחרת ביקשו זקני האורחים ע"י הר' חודקוב מכ"ק אד"ש שיוציא את המאמר בכתב, לבינתיים לא היה תשובה.

ערב ר"ה

חיכו לכ"ק אד"ש לאמירת סליחות, אד"ש הגיע באיחור של שעה לערך, מיד אחרי סליחות שחרית, ואחריו התרת נדרים, אד"ש עשה התרת נדרים ע"י זקני החסידים (ביניהם כמה מהאורחים) אח"כ מסרו לו פדיונות, ואחרי שכולם מסרו את הפדיונות מסרו את הפ"י הכללי, נהוג בכל שנה שזקני החסידים נכנסים לחדרו, אך השנה עמד כ"ק אד"ש ליד חדרו כמו בעת לקיחת הפ"י מהקהל. ר' מרדכי גרונו מסר לאד"ש את הפ"י הכללי כ"ק אד"ש קרא אותו ואמר (הלשון איננו מדויק): "דער אויבערשטער זאל העלפן אז עס זאל זיין התעוררות תשובה אמיתית וואס תשובה אמיתית איז תשובה עילאה במילא עס זאל זיין בשמחה ובטוב לבב" אח"כ אמר עוד משהו שאינני זוכר ואח"כ אמר: "לך אמר ליבי בקשו פני וואס דאס איז עצם הנפש וואס דורך דעם איז את פניך הוי' אבקש" והי' ברכה ארוכה שאינני זוכר אותה, אח"כ נסענו אל האהל ולפני שיצאנו משם הגיע אד"ש.

ליל א' דראש השנה

למעריב בא כ"ק אד"ש עם הסידור ועם תהילים יהל אור, לפני מעריב אמר תהילים, שעה לאחרי התפילה עלה לסעודה למעלה, שם היו המוזמנים הקבועים וכן זקני אנ"ש מאה"ק, כ"ק אד"ש לא דיבר מאומה בסעודה זו.

יום א' דראש השנה

ביום ר"ה ירד כ"ק אד"ש עם הסידור, תהילים, סידור עם דא"ח, ועם שופרות מעוטפות במטפחות (המטפחת העליונה היתה לבנה (עם פסים כחולים או ירוקים) ביום השני היתה מטפחת אחרת) כ"ק אד"ש בסידור (כמדומני בשער התקיעות) ורמזו לש"ץ שיתחיל להתפלל ולפני שהתחיל להתפלל אמר תהילים, ליד הבימה היתה הצטופפות איומה, כ"ק אד"ש עלה למפטיר ולקח איתו את השופרות ואת הסידור, ולייבל גרונוער הביא את חבילות הפני"ם (שתי חבילות גדולות ואחד קטן) כ"ק אד"ש אמר את המפטיר בבכיות גדולות. אך לא היה אפשר לשמוע בגלל הצטופפות והרעש, גם בברכות שאחרי המפטיר בכה, אך זה אני זוכר ברור שבמילים "ודברך מלכנו אמת וקיים לעד בכה מאוד. אחרי המפטיר הניח לייבל גרונוער את החבילות על הבימה, וכ"ק אד"ש האט זיך איבער גדיקעט מיט דעם טלית איבער די פעקלאלך [=השליך מעליו את הטלית וכיסה גם את החבילות], וכך הי' משך זמן אח"כ הוא קם והרים את טליתו, עד חצי הפנים ואז התחיל בהכרזוה: "למנצח לבני קורח מזמור" ושוב התכסה כולו בטלית אחרי שהקהל סיים את המזמור קם אד"ש ושוב כיסה עד חצי מפניו בטלית און איבער גיבויגען

[=התכופן] והתחיל להגיד את הפסוקים כ"ק אד"ש בכה באמירת הפסוקים ונשך את שפתיו בפסוק "טוב טעם ודעת למדני כי במצוותיך האמנת" בכה מאוד, וכן לפני הפסוק "עלה אלוקים בתרועה" ואמירת הברכות. כ"ק אד"ש תקע את את כל התקיעות בשופרו של אדמו"ר מהר"ש שופר ארוך וכמעט ישר ואח"כ אמר את שלושת הפסוקים.

אחרי מנחה הלך לתשליך בגן הבוטני התהלכה היתה קצת בלי סדר.

ליל ב' דראש השנה

בליל ב' ירד עם סידור, שער הכולל, תהילים, אמר קדיש יתום [על הרבנית שיינא בתו השלישית של כ"ק אדמו"ר הריי"צ].

בסעודה היה כל מיני דיבורים בין הרבי לרש"ג אך איני יודע מה [נדפס ב"המלך במסיבוי"].

יום ב' דראש השנה

בבוקר אמר תהלים לפני התפילה אח"כ איזהו מקומן וקדיש אח"כ למד משניות (כמדומני שאח"כ אמר שוב את משנת איזהו מקומן מהסידור שבשער הכולל). לתקיעות היה כאתמול אך בעת שהתכסה כ"ק אד"ש עם הטלית על החבלות ראיתי שבכה מאוד, נפילת כורעים היתה כאתמול ראיתי איך שאד"ש נופל בזמן שהחזן מתחיל באמירת "עלינו לשבח" כשהתנוקע תקע אחרי התפילה ל' תקיעות הראה לו כ"ק אד"ש באצבעו וכל זמן שאד"ש שם את האצבע הוא המשיך לתקוע, לפעמים היו תקיעות קצרות לפעמים ארוכות וכן בתרועה.

אחרי מנחה התקיימה התוועדות אך מכיוון שהשנה החג חל בחמישי שישי ומיד אח"כ שבת שובה הסדר היה שונה כדלקמן: כ"ק אד"ש נטל את ידיו אח"כ ציוה לנגן כמה ניגונים ואמר שיחה קצרה אח"כ ניגנו עוד אח"כ זימן כ"ק אד"ש על הכוס וחילק כוס של ברכה אח"כ ניגנו עוד כמה ניגונים ואח"כ אמר אד"ש מאמר "תקעו בחודש שופר".

שבת קודש, ג' תשרי

למעריב התחילו ממזמור לדוד, כ"ק אד"ש אמר קדיש יחד עם הרש"ג אחרי קבלת שבת אח"כ עשו חזרה על המאמר, בש"ק אחר התפילה נכנס חודקוב לחדרו הק' ויצא והכריז שיהיה התוועדות כמו כל שבת בשעה 1:30 כ"ק אד"ש בא להתוועדות ואמר שש שיחות, אחת מהשיחות היה כעין ביאור על המאמר של ר"ה [במאמר של ר"ה היה הסבר על ענין "אחד" שעליו אמר אד"ש כמו שיתבאר להלן ומסתמא היה הכוונה על השיחה זו של ש"ק שדיבר בענין אחד ויחיד], כידוע שבשעת אמירת המאמר מחזיק כ"ק אד"ש מטפחת ומסובבו בין האצבעות (בהתוועדות שאין בה מאמר יש בדרך כלל שיחה שהעניינים שמדוברים בה הם עניינים של מאמר אך האמירה במנגינה של שיחה ובעניינים פתוחות ואז גם מחזיק כ"ק אד"ש מטפחת, כך קרא כבר כמה פעמים בזמן שהותי כאן), סיפר לי נחום שמוקלער שבשעת אמירת שיחה זו בענין אחד ויחד החזיק כל הזמן אד"ש מטפחת אך כשהתחיל לדבר בענין: "מה נוגע לנו כל זה ולמה גילו לנו את כל זאת הסיר את המטפחת מאצבעותיו, כמה פעמים בכה אד"ש בעת אמירת השיחות הראשונות. וכן שסיפר בענין נרות של שבת תשובה שהיה אצל הצ"צ ושהי' שלושה נרות ואמרה הרבנית: "דריי תשובה ליכט הלואי זאל מען העלטען בא איין מאל תשובה" [=שלושה נרות של תשובה?! הלואי שנאחוז בפעם אחת של תשובה] כשאמר את זה בכה, בשיחה החמישית דיבר שהגם שלפי שו"ע באלול ובשי"ת צריך למעט בנגלה ולהרבות המוסר בכ"א שהאורחים מאמריקה גופא ומאה"ק שיעשו קביעות בלימוד בנגלה ובחסידות, בערב לפני ערבית ולפני שחרית חסידות, וללמוד שו"ע אדמו"ר"ז בענין יוכ"פ שמע"צ ושמח"ת אחרי תפילת שחרית ומעריב. ואמר זקן המשפיעים מתו"ת (הכוונה לשמואל לויטין) ילמד חסידות והרב מד"א דכפר יבי"ד ילמד שו"ע. את ההוראה הזאת מקיימים באופן יוצא מן הכלל.

אם בשיחה שהובאה לעיל הדגש היה על מלך המשיח עצמו, שענינו האמיתי הוא "דבר אחד עם עצמות אין סוף", לפנינו שיחה נוספת המדברת (לא על מלך המשיח, אלא על ניצוץ משיח שבכל אחד מישראל, אך גם שם נאמרו) דברים זהים בתוכנם.

ב"דבר-מלכות" ש"פ תולדות תשנ"ב אומר אד"ש מה"מ:

נוסף על המדובר כמה פעמים שהגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו באה על ידי זה שכאו"א מישראל מגלה ניצוץ משיח שבו, בחינת היחידה – יש להוסיף ולתקן שעיקר הכוונה היא (לא לבחינת היחידה שהיא א' מחמשה שמות שנקראו לעצם הנשמה, אלא) להתגלות עצם הנשמה ממש, שזהו אמיתת ענינו של משיח (הן ניצוץ משיח שבכאו"א מישראל, והן ועל אחת כמה וכמה משיח הכללי), העצם דישראל שלמעלה מבחינת היחידה.

ובהמשך אותה שיחה ביאר ש"העצם דישראל שלמעלה מבחינת היחידה" עליו מדבר, כוונתו לעצמות ומהות שבכל אחד מישראל, שעל זה נאמר "ישראל וקודשא בריך הוא כולא חד".

והרי זה ממש על דרך מה שנתבאר בשיחה הנ"ל מערב ראש השנה, שהעצם של משיח צדקנו הוא דבר אחד עם עצמות אין סוף. ועל דרך זה מבאר כאן, שניצוץ משיח שבכל יהודי, עצם הנשמה שבכל אחד, זהו עצמות אין סוף.

דברים דומים נאמרו גם בדבר-מלכות של ש"פ ויצא תשנ"ב:

עתה נמצאים כבר במצב בו גם הגוף הגשמי ואפילו גשמיות העולם כבר נתבררו ונודככו לגמרי, והרי הם "כלי" מוכן לכל האורות והענינים הרוחניים. . . ועד גם לגילוי פשיטות העצמות של עצמות ומהות ית', כפי שזה מתגלה בפשיטות העצמות של משיח צדקנו (שלמעלה מבחינת יחידה ומכל השמות והדרגות והשפעות כו'), ועל ידי זה – מתגלה הדבר גם בפשיטות של כאו"א מישראל.

וקטע זה משלים את התמונה ומקשר את השיחות הנ"ל זה לזה. משיח הוא דבר אחד עם עצמות אין סוף, בגאולה מתגלה עצמות ומהות בכל יהודי. התגלות עצמות ומהות בכל יהודי עוברת דרך ועל ידי התגלות עצמות ומהות במלך המשיח.

נסיים בביטוי מיוחד ומפליא של אד"ש מה"מ מאותה תקופה, משיחת ש"פ האזינו י"ג תשרי תשנ"ב (בלתי מוגה):

מובן שהכתר ישנו בשלימותו אצל כאו"א מישראל להיותו "חלק אלקה ממעל ממש", עם כל הפירושים והראשי תיבות שב"ממש".

הביטוי "חלק אלקה ממעל ממש" מורה על ההתקשרות של יהודי עם הקב"ה. את הראשי תיבות של 'ממש' כולנו מכירים. הרבי אומר שהתקשרותו של יהודי עם הקב"ה קשורה עם הראשי תיבות של 'ממש'.

שוב, מתאים להנ"ל שהתגלות עצמות ומהות בכל אחד מישראל כפי שיהיה לעתיד, עוברת דרך ועל ידי התגלות עצמות ומהות במשיח צדקנו שהראשי תיבות של שמו הוא כידוע – 'ממש'.

"והלוואי היו מדקדקים אנ"ש, ובפרט התמימים, בדברי כ"ק מו"ה אדמו"ר הכ"מ אפילו בשיחותיו ובפרט אלו מושגת השי"ת והשנה שקדמה לה" (אנ"ק ח"ה ע' כ"ז)

התגלות מלכות ה' ע"י מלך המשיח

בקרב חסידים הלומדים והוגים בתורתו של הרבי מלך המשיח שליט"א, מקובל לנות לעתים את השיחות של שנת הצדי"ק (ניסן תנש"א – אדר תשנ"ב, המוכרות לכולנו בשם 'דבר-מלכות'), כיהמשך תנש"א-ב'. כיון שבלמוד מתמיד ועקבי של שיחות אלו מתברר, שאמנם כל שיחה עוסקת בנושא שונה בתורה, בפרשה אחרת השייכת לאותו שבוע ובמאורע אחר שקרה באותו הזמן, אך תוכנם הפנימי ונקודתם העיקרית של שיחות אלו היא אחת, וכולן יחד מהוות המשך אחד שלם, יהמשך תנש"א-ב'.

לכן בלימוד הדבר-מלכות, חשוב לא רק הלימוד לעומק, להתייגע ולהבין כל שיחה היטב לאמיתתה. אלא צריך להיות גם הלימוד לרוחב, להכיר את הענינים הרבים המבוארים בשיחות הרבות. כיון שידיעה כזו מוסיפה הבנה בלימוד השיחות, ומעניקה ללומד תמונה שלמה ובהירה של הנושא בו הוא עוסק.

כדוגמה אחת ניתן מענין שהזמן גרמא, ענינו של ראש השנה.

אומר הרבי מלך המשיח שליט"א בברכת ערב ראש השנה תשנ"ב:

בראש השנה היא העבודה דקבלת מלכותו ית', למלאת בקשתו של הקב"ה "תמליכוני עליכם", שמלכותו ית' קשורה ומתגלית בשלימותה על ידי דוד מלכא משיחא (שענינו הוא ספירת המלכות).

ובהמשך אותה שיחה:

. . . שנוסף להגילוי דשמו של משיח, עד כפי שהוא קשור עם יחידה (יחידה הכללית), קיימת גם העצמות דמשיח צדקנו, שזהו דבר

אחד עם עצמות אין סוף, ולכן הגילוי דמשיח קשור עם קבלת מלכותו ית' בראש השנה כנ"ל, ועם הגילוי דענין המלכות בכאו"א מישראל.

[ועל יסוד דברים אלו נוהגים חסידים – החל מר"ה שנת תשנ"ג בבית-משיח 770, ומשם הולך ומתפשט בקהילות אנ"ש ברחבי העולם – שלפני התקיעות בראש השנה שענינם הוא קבלת מלכות שמים, מקבלים על עצמנו את מלכות מלך המשיח בהכרזה יחי אדונונ'].

ענין זה ש"העצמות דמשיח צדקנו זהו דבר אחד עם עצמות אין סוף", הוא ביטוי לא רגיל כלל בתורת החסידות וגם בתורתו של הרבי מלך המשיח עצמו, לפחות עד לאותה תקופה. אמנם דובר רבות על מעלותיו הנפלאות של משיח ש"ישכיל ונשא וגבה מאד", הגילויים הגדולים שיהיו על ידו, הגדירו את דרגתו כדרגת היחידה וכו'. אך ביטוי כזה שמש"ח צדקנו זהו דבר אחד עם עצמות אין סוף, אינו רגיל.

אך באותה תקופה של שנת הצדי"ק, ובעיקר מאותו ערב ראש השנה תשנ"ב ואילך, ענין זה חוזר על עצמו כמה וכמה פעמים, בביטויים שונים אמנם, אך תוכנם הברור הוא אחד. כפי שנראה לקמן:

הכתרת המלך

בקשר למוכא במדור זה, מוכא להלן שורות אחדות מיומן אישי שכתב אחד התמימים, תלמיד קבוצה ה'תשנ"ג:

אחד הרגעים המרגשים ביותר שציינתי לעצמי מכל מאות אלפי רגעים שעברו עלי בשנה הזאת, היו אלו דקות ספורות, אך מיוחדות ביותר:

היה זה בראש השנה, רגע קטן לפני תקיעת שופר, העינים בוכיות, הלב מהרהר מה יהיה? איזה פנים יש לתקיעת שופר השנה?

ואז – שניה לפני הפתיחה של "למנצח". קם החסיד ר"כ וקרא בקול גדול: "מבואר בחסידות שהתקיעה בשופר היא הכתרת הקב"ה למלך, ובראש השנה יש לקבל עול מלכות שמים, וכיון שהמשכת מלכות הקב"ה בשלימותה היא על ידי מלך המשיח, על כן בשעה זו ראוי שכולנו יחד נקבל עלינו את מלכותו של אדמו"ר מלך המשיח שליט"א".

דממת הוד שלטה בבית הכנסת באותו רגע, ואז כמו שאגה אדירה של אריה פצוע זעקו אלפי האנשים מנהמת ליבם: "יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".